

WIE ZIJN DE SCHAPEN VAN JOHANNES 10?

“Joh.10:11: Ik ben de goede Herder; de goede herder stelt zijn leven voor de schapen”.

“Joh.10:14-16: 14 Ik ben de goede Herder; en Ik ken de Mijnen, en worde van de Mijnen gekend. 15 Gelijkerwijs de Vader Mij kent, also ken Ik ook den Vader; en Ik stel Mijn leven voor de schapen. 16 Ik heb nog andere schapen, die van dezen stal niet zijn; deze moet Ik ook toebrengen; en zij zullen Mijn stem horen; en het zal worden een kudde, en een Herder”.

De schrijver van de brief aan de Hebreëen noemt Christus: *“Hebr.13:20: den grote Herder der schapen”.*

Petrus noemt Christus: *“1Petrus 2:25: den Herder en Opziener uwer zielen”.*

De brief aan de Hebreëen is aan Israël geschreven. Petrus schreef aan de verstrooide stammen van Israël.

Maar naar wie verwees Christus als: **“de andere schapen”**?

We weten dat, toen Christus op aarde was, Hij tot Israël sprak.

Laat ons eens kijken naar Matth.15:24, 26 om te zien wat Christus zei tegen de Heidense vrouw:

“24 Maar Hij, antwoordende, zeide: Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israels. 26 Doch Hij antwoordde en zeide: Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en den hondkens voor te werpen”.

Wie zijn de schapen die door Christus worden genoemd? Blijkbaar de Israëlieten.

Wie zijn de hondkes? Heidenen. Werden sommige “Heidenen hondkes” later schapen?

Petrus had een interessant visioen op het dak van het huis, zie Hand.10. God zond Petrus om te prediken tegen een Heiden, genaamd Cornelius. Cornelius aanbad de God van Israël en bad tot de God van Israël. Dit was in overeenstemming met de belofte van God aan Abram dat God degenen zegenen zou die Israël zegent. Cornelius had een goed getuigenis van het ganse volk der Joden. (Hand.10:22).

Petrus zag een laken uit de hemel naar beneden komen. In het laken waren verschillende soorten “onreine” dieren (Hand.10:11-14). Deze onreine dieren symboliseerden Heidenen die onrein waren in de ogen van God. Er waren geen schapen in het laken.

Volgens Ef.2:12 waren de Heidenen: *“.....vervreemd van het burgerschap Israëls en vreemdelingen van de verbonden der beloften, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld”.*

Zelfs Cornelius, een Godvrezend man en een man die de Joden lief had, een respectabele man, werd door onreine dieren vertegenwoordigd, NIET DOOR SCHAPEN.

Een schaap was voor Israël rein. Onreine dieren vertegenwoordigden de Heidenen. God noemde de Heidenen: "hondekes".

Hier zijn een aantal Oud Testamentische verwijzingen naar het volk van God, Israël, Schapen genoemd.

"Psalm 78:52: En Hij voerde Zijn volk als schapen, en leidde hen, als een kudde, in de woestijn.

"Psalm 79:13: Zo zullen wij, Uw volk en de schapen Uwer weide, U loven in eeuwigheid, van geslacht tot geslacht; wij zullen Uw roem vertellen".

"Psalm 95:7: Want Hij is onze God, en wij zijn het volk Zijner weide, en de schapen Zijner hand. Heden, zo gij Zijn stem hoort".

"Jer.50:17: Israel is een verbijsterd lam, dat de leeuwen verjaagd hebben; de eerste, die hem heeft opgegeten, was de koning van Assur, en deze de laatste, Nebukadrezar, de koning van Babel, heeft hem de beenderen verbrijzeld".

"Jer.50:6: Mijn volk waren verloren schapen, hun herders hadden hen verleid, zij hadden hen gevoerd naar de bergen, zij gingen van berg tot heuvel, zij vergaten hun legering".

"Jes.40: 9b en 11: Zie hier is uw God!..... Hij zal Zijn kudde weiden gelijk een herder; Hij zal de lammeren in Zijn armen vergaderen, en in Zijn schoot dragen; de zogenden zal Hij zachtjes leiden".

"Ez.34:6: Mijn schapen dolen op alle bergen en op allen hogen heuvel, ja, Mijn schapen zijn verstrooid op den gansen aardbodem; en er is niemand, die er naar vraagt, en niemand, die ze zoekt".

De schapen gaan terug naar het land Israël.

"Ez.37:24-26: :24 En Mijn Knecht David zal Koning over hen zijn; en zij zullen allen te zamen een Herder hebben; en zij zullen in Mijn rechten wandelen, en Mijn inzettingen bewaren en die doen. 25 En zij zullen wonen in het land, dat Ik Mijn knecht Jakob gegeven heb, waarin uw vaders gewoond hebben; ja, daarin zullen zij wonen, zij en hun kinderen, en hun kindskinderen tot in eeuwigheid, en Mijn Knecht David zal hunlieder Vorst zijn tot in eeuwigheid. 26 En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, het zal een eeuwig verbond met hen zijn; en Ik zal ze inzetten en zal ze vermenigvuldigen, en Ik zal Mijn heiligdom in het midden van hen zetten tot in eeuwigheid".

In Hebr.13:20 lezen we:

“De God nu des vredes, Die den grote Herder der schapen, door het bloed des eeuwigen testaments, uit de doden heeft wedergebracht, namelijk onze Heere Jezus Christus”.

Daniël 9:7, De schapen van Israël zijn verdeeld in twee groepen, degenen die dichtbij zijn, en degenen die ver af zijn.

*“Bij U, o Heere! is de gerechtigheid, maar bij ons de beschaamdheid der aangezichten, gelijk het is te dezen dage; bij de mannen van Juda, en de inwoners van Jeruzalem, en geheel Israel, **die nabij en die verre zijn, in al de landen, waar Gij ze henengedreven hebt**, om hun overtreding, waarmede zij tegen U overtreden hebben”.*

Op de Pinksterdag, sprak Petrus beide groepen toe:

*“Hand.2:39: Want u komt de belofte toe, **en uw kinderen, en allen, die daar verre zijn**, zo velen als er de Heere, onze God, toe roepen zal”.*

Zowel Petrus als Johannes schreven aan de verstrooide twaalf stammen van Israël:

“1 Petrus 1:1: Petrus, een apostel van Jezus Christus, aan de vreemdelingen, verstrooid in Pontus, Galatie, Kappadocie, Azie en Bithynie”.

“Jacobus 1:1: Jakobus, een dienstknecht van God en van den Heere Jezus Christus; aan de twaalf stammen, die in de verstrooiing zijn: zaligheid”.

In Joh.21:15-17 zei Christus aan Petrus: “Weid Mijn lammeren en Weid Mijn schapen”.

Dit was in overeenstemming met een afspraak die was gemaakt tussen de Apostel Paulus en Jacobus, Petrus en Johannes.

Deze afspraak staat in Gal.2:9:

“En als Jakobus, en Cefas, en Johannes, die geacht waren pilaren te zijn, de genade, die mij gegeven was, bekenden, gaven zij mij en Barnabas de rechter hand der gemeenschap, opdat wij tot de heidenen, en zij tot de besnijdenis zouden gaan”.

Maar Israël (de schapen) verwierpen de Herder, en aldus heeft God hun tijdelijk terzijde gesteld. Ze zeiden: “Joh.19:15: *Wij hebben geen koning, dan de keizer*”. Ze eisten de kruisiging van hun Herder. Ze lasterden de Heilige Geest door Stéfanus te stenigen. (Hand.7).

Daarna koos God een Israëliet, Saulus van Tarsen, om naar de Heidenen te gaan. Saulus, later bekend als Paulus (zijn Heidense naam) zegt in Rom.11:13:

“Want ik spreek tot u, heidenen, voor zoveel ik der heidenen apostel ben; ik maak mijn bediening heerlijk”.

“Rom.11:30: Want gelijkerwijs ook gijlieden eertijds Gode ongehoorzaam geweest zijt, maar nu barmhartigheid verkregen hebt door dezer ongehoorzaamheid”.

De Apostel Paulus, door geboorte een Israëliet, hield van zijn volk, en probeerde wanhopig om hen te redden. Toen hij reisde en het Evangelie der Genade Gods predikte, en lokale gemeenten stichtte, ging hij eerst naar de synagoge, alwaar hij probeerde om de Israëlieten aan te tonen, door de Schrift, dat Christus de Messias was.

Maar de reactie van Israël was: “verwerping”:

“Hand.13:46: Maar Paulus en Barnabas, vrijmoedigheid gebruikende, zeiden: Het was nodig, dat eerst tot u het Woord Gods gesproken zou worden; doch nademaal gij hetzelfde verstoot, en uzelfen des eeuwigen levens niet waardig oordeelt, ziet, wij keren ons tot de heidenen”.

En opnieuw in Hand.18:6:

“Maar als zij wederstonden en lasterden, schudde hij zijn klederen af, en zeide tot hen: Uw bloed zij op uw hoofd; ik ben rein; en van nu voortaan zal ik tot de heidenen heengaan”.

Maar wie zijn deze Heidenen die Paulus bediende:

Zoals we zostraks gedeeltelijk hebben gelezen in Ef.2:12-15:

“12 Dat gij in dien tijd waart zonder Christus, vervreemd van het burgerschap Israels, en vreemdelingen van de verbonden der belofte, geen hoop hebbende, en zonder God in de wereld. 13 Maar nu in Christus Jezus, zijt gij, die eertijds verre waart, nabij geworden door het bloed van Christus. 14 Want Hij is onze vrede, Die deze beiden een gemaakt heeft, en den middelmuur des afscheidsels gebroken hebbende, 15 Heeft Hij de vijandschap in Zijn vlees te niet gemaakt, namelijk de wet der geboden in inzettingen bestaande; opdat Hij die twee in Zichzelfen tot een nieuwen mens zou scheppen, vrede makende”.

De Heidenen waren vervreemd van God. God had ze opgegeven voor Hij Israël verkoos. Ze werden volledig afgesneden van Hem toen Hij aan Israël het verbond der besnijdenis gaf. De Heidenen zijn nimmer schapen geweest die afdwaalden van de kudde van de Herder. Ze worden nimmer verloren schapen genoemd. Maar de Israëlieten worden, of ze nu wel of niet gered waren, volgens de Bijbel, schapen genoemd.

David was de herder-koning van Israël. Jezus Christus kwam naar de aarde om Israëls Herder-Koning te zijn. Hij werd geboren in de stad van David. De aankondiging van Zijn geboorte werd als eerste bekend gemaakt aan de herders, Lukas 2:6-14:

“6 En het geschiedde, als zij daar waren, dat de dagen vervuld werden, dat zij baren zoude. 7 En zij baarde haar eerstgeboren Zoon, en wond Hem in doeken, en leide Hem neder in de kribbe, omdat voor henlieden geen plaats was in de herberg. 8 En

er waren herders in diezelfde landstreek, zich houdende in het veld, en hielden de nachtwacht over hun kudde. 9 En ziet, een engel des Heeren stond bij hen, en de heerlijkheid des Heeren omscheen hen, en zij vreesden met grote vreze. 10 En de engel zeide tot hen: Vreest niet, want, ziet, ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal; 11 Namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids. 12 En dit zal u het teken zijn: gij zult het Kindeken vinden in doeken gewonden, en liggende in de kribbe. 13 En van stonde aan was er met den engel een menigte des hemelsen heirlegers, prijzende God en zeggende: 14 Ere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de mensen een welbehagen”.

De engel Gabriël vertelde Maria dat haar Zoon op de troon van David zou zitten om Koning van Israël te zijn. Lukas 1:26-33:

“26 En in de zesde maand werd de engel Gabriel van God gezonden naar een stad in Galilea, genaamd Nazareth; 27 Tot een maagd, die ondertrouwd was met een man, wiens naam was Jozef, uit den huize Davids; en de naam der maagd was Maria. 28 En de engel tot haar ingekomen zijnde, zeide: Wees gegroet, gij begenadigde; de Heere is met u; gij zijt gezegend onder de vrouwen. 29 En als zij hem zag, werd zij zeer ontroerd over dit zijn woord, en overleide, hoedanig deze groetenis mocht zijn. 30 En de engel zeide tot haar: Vrees niet, Maria, want gij hebt genade bij God gevonden. 31 En zie, gij zult bevrucht worden, en een Zoon baren, en zult Zijn naam heten JEZUS. 32 Deze zal groot zijn, en de Zoon des Allerhoogsten genaamd worden; en God, de Heere, zal Hem den troon van Zijn vader David geven. 33 En Hij zal over het huis Jakobs Koning zijn in der eeuwigheid, en Zijns Koninkrijks zal geen einde zijn”.

Vergeet niet dat Christus zei, toen Hij op aarde was, dat Hij was: *“niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israels”.*

“Luk. 19:9-10: 9 En Jezus zeide tot hem: Heden is dezen huize zaligheid geschied, nademaal ook deze een zoon van Abraham is. 10 Want de Zoon des mensen is gekomen, om te zoeken en zalig te maken, dat verloren was”.

Christus kwam om de verloren zonen van Abraham te redden.

Ezechiël profeteerde in Ez.34:11-16:

“11 Want zo zegt de Heere HEERE: Ziet, Ik, ja, Ik zal naar Mijn schapen vragen, en zal ze opzoeken. 12 Gelijk een herder zijn kudde opzoekt, ten dage als hij in het midden zijner verspreide schapen is, alzo zal Ik Mijn schapen opzoeken; en Ik zal ze redden uit al de plaatsen, waarhenen zij verstrooid zijn, ten dage der wolke en der donkerheid. 13 En Ik zal ze uitvoeren van de volken, en zal ze vergaderen uit de landen, en brengen ze in hun land; en Ik zal ze weiden op de bergen Israels, bij de stromen en in alle bewoonbare plaatsen des lands.

14 Op een goede weide zal Ik ze weiden, en op de hoge bergen Israels zal hun kooi zijn; aldaar zullen zij nederliggen in een goede kooi, en zullen weiden in een vette weide, op de bergen Israels. 15 Ik zal Mijn schapen weiden, en Ik zal ze legeren, spreekt de Heere HEERE.

16 Het verlorene zal Ik zoeken, en het weggedrevene zal Ik wederbrengen, en het gebrokene zal Ik verbinden, en het kranke zal Ik sterken; maar het vette en het sterke zal Ik verdelgen, Ik zal ze weiden met oordeel”.

“Ez.34:22-25: 22 Daarom zal Ik Mijn schapen verlossen, dat zij niet meer tot een roof zullen zijn; en Ik zal richten tussen klein vee en klein vee. 23 En Ik zal een enigen Herder over hen verwekken, en Hij zal hen weiden, namelijk Mijn knecht David; die zal ze weiden, en Die zal hun tot een Herder zijn. 24 En Ik, de HEERE, zal hun tot een God zijn; en Mijn knecht David zal Vorst zijn in het midden van hen, Ik, de HEERE, heb het gesproken. 25 En Ik zal een verbond des vredes met hen maken, en zal het boos gedierte uit het land doen ophouden; en zij zullen zeker wonen in de woestijn, en slapen in de wouden”.

“Ez.34:5-6: 5 Alzo zijn zij verstrooid, omdat er geen herder is; en zij zijn als het wild gedierte des velds tot spijs geworden, dewijl zij verstrooid waren. 6 Mijn schapen dolen op alle bergen en op allen hogen heuvel, ja, Mijn schapen zijn verstrooid op den gansen aardbodem; en er is niemand, die er naar vraagt, en niemand, die ze zoekt”.

De Bijbel verwijst nimmer naar niet geredde Heidenen als schapen. Maar er zijn vandaag de dag velen die leren dat, wanneer Heidenen gered zijn, ze schapen worden.

Maar de Bijbel zegt dat, wanneer Heidenen gered zijn, ze mede erfgenamen worden samen met geredde Israëlieten in één lichaam, welke genoemd wordt het Lichaam van Christus. (Ef.3:6).

“Gal.3:28: Daarin is noch Jood noch Griek; daarin is noch dienstbare noch vrije; daarin is geen man en vrouw; want gij allen zijt een in Christus Jezus”.

Geredde Joden en Heidenen zijn “de nieuwe mens”.

Is de “één kudde” in Joh.10:16 dezelfde als de “nieuwen mens” van Ef.2:15?

De “nieuwen mens” van Ef.2:15 wordt een “lichaam” genoemd in Ef.3:6.

Ezechiël wist helemaal niets van een “lichaam”.

Kol.1:24-27 zegt:

“24 Die mij nu verblijde in mijn lijden voor u, en vervulle in mijn vlees de overblijfselen van de verdrukkingen van Christus, voor Zijn lichaam, hetwelk is de Gemeente; 25 Welker dienaar ik geworden ben, naar de bedeling van God, die mij gegeven is aan u, om te vervullen het Woord Gods; 26 Namelijk de verborgenheid, die verborgen is geweest van alle eeuwen en van alle geslachten, maar nu geopenbaard is aan Zijn heiligen; 27 Aan wie God heeft willen bekend maken, welke zij de rijkdom der heerlijkheid dezer verborgenheid onder de heidenen, welke is Christus onder u, de Hoop der heerlijkheid”.

“Ef. 3:3-5: 3 Dat Hij mij door openbaring heeft bekend gemaakt deze verborgenheid, (gelijk ik met weinige woorden te voren geschreven heb; 4 Waaraan gij, dit lezende, kunt bemerken mijn wetenschap, in deze verborgenheid van Christus), 5 Welke in andere eeuwen den kinderen der mensen niet is bekend gemaakt, gelijk zij nu is geopenbaard aan Zijn heilige apostelen en profeten, door den Geest”.

Maar Ezechiël profeteerde betreffende de “één kudde en één herder”.

Sommige christenen maken dogmatisch bezwaar om geredde Heidenen het “geestelijk Israël” te noemen maar maken geen bezwaar om ze “geestelijke schapen” te noemen.

Dat baseren ze op Hand.20:28:

“Zo hebt dan acht op uzelf, en op de gehele kudde, over dewelke u de Heilige Geest tot opzieners gesteld heeft, om de Gemeente Gods te weiden, welke Hij verkregen heeft door Zijn eigen bloed”.

Het is echter duidelijk dat de Heere Jezus Christus niet sprak van de “Gemeente der Verborgenschap” toen Hij sprak van de “één kudde” in Joh.10.

De conclusie is dus dat “de andere schapen” Israëlieten zijn en geen Heidenen.